

δειλιασμένου, νέα θρησκεία τῆς καρδιᾶς. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀντίθεσις τοῦ χρυσίου ἴδιαντος καὶ τοῦ νέου φανερόνεται καὶ ὃς τὴν συμβολικὴν Γέννησι τοῦ Κρίνου, ὅπου ἀπὸ τὸ χαλασμὸν ποῦ φέρει ἡ ὄργὴ τῆς Θεᾶς προβάλλει; ὁ εὐωδιασμένος ἀνθός μὲ τὰ χιονάτα φύλλα, σύμβολο τῆς Δικαιοσύνης ποῦ ἡ νέα Θρησκεία ἔστησε τοῦ ἀναγεννημένου κόσμου βασιλίσσα.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

Η ΖΩΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΑΣΗΜΑΚΗ

Ο κύριος Μιλιτιάδης Ἀσημάκης, ὑπουργικὸς ὑπάλληλος ἐπὶ τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως καὶ ἥδη ἀγρώτου ἐπαγγέλματος, ἀπεφάσισε τέλος πάντων καὶ αὐτὸς νὰ δῶσῃ μίαν χρεωτικὴν ἑσπερίδα εἰς τὸ σπίτι του. Ἀποκριῆς ἦταν, εἶχεν ἔνα σωρὸν ὑποχρεώσεις, τὰς ἥποιας ἐπρεπεν, σύτως ἡ ἀλλοι, νὰ ἐκπληρώσῃ. Τὸ ἔξοδον θὰ ἐγίνετο ποὺ θὰ ἐγίνετο μίαν φοράν. Διατὶ τάχα νὰ τὸ ἀναβάλλῃ; Μήπως εἰς δικαπέντε ἡ εἴκοσιν ἡμέρας θὰ ἐγίνετο πλουσιώτερος; Μίαν ψυχὴ ποὺ θὰ βγῆ, ἀς βγῆ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Αὐτὴ ἥτο ὅλη ἡ φιλοσοφία τοῦ χοροῦ του Κου Ἀσημάκη.

Τὴν Κυριακὴν ἔκεινην τὸ σπίτι ὅλο ἀπὸ τὸ πρωὶ ἥτο εἰς ἀναστάτωσιν. Οἱ οἰκοδεσπότης ἔκρινε καλὸν νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὴν σύζυγόν του, μὲ τὴν ὥποιαν τὴν προτεραίαν εἰς τὸ ζήτημα τῶν προσκλήσεων ἥλθεν εἰς ρήξην, — δ. κ. Ἀσημάκης δὲν ἔννοοῦσε νὰ προσκαλέσῃ, παρὰ δύος τοὺς εἰχὸν προσκαλέσει καὶ αὐτὸς εἰς τὰ σπίτια των, — καὶ ἀπὸ κοινοῦ οἱ σύζυγοι ἐφρόντιζαν διὰ τὰ τῆς ἑσπερίδος. Τοὺς ἔθεκήθει ἡ ὑπηρέτρια καὶ εἰς ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Ἀσημάκηη, νέος τοῦ συρμοῦ, ξεργὸς, ὀνομαζόμενος Ἀλκιβιάδης, ἀλλὰ μὴ καυχώμενος παρὰ μόνον διὰ τὸ ταλαντὸν ἐποίον εἰχεν νὰ διοργανώῃ διασκεδάσεις. "Ηρχισαν λοιπὸν μὲ πυρετώδη ταχύτητα νὰ λύνουν νὰ κρεβάτια, νὰ μεταβάλλουν ὅλα τὰ δωμάτια εἰς αἱ οὐσιας, νὰ σηκώνουν τὰ χαλιά, νὰ ἐσκονίζουν, νὰ τοποθετοῦν, νὰ διακοσμοῦν. Ἐν τῷ μεταξὺ συνέρρεον ἐκ τῶν γειτονικῶν οἰκιῶν ἐπιπλα καὶ σκεύη, καθίσματα, δίσκοι, ποτήρια, ποτηράκια καὶ φλυτζάνια. Εἶχε τὸ νοικοκυρίο του Κος Ἀσημάκης, ἀλλὰ ποὺ νὰ φύσῃ διὰ πενήντα πρόσωπα, δύος ὑπελόγικες τοὺς προσκεκλημένους του! Συνέρρεον δὲ ἐκ τῆς ἀγορᾶς συγγρόνως καὶ τὰ διάφορα δύνικα, τὰ ὄποια ἔστελλεν ὁ κ. Ἀσημάκης ἐπιτήδες ἔξελθον, γλυκίσματα, ποτά, μπομπόν, τυριά, σαλάμια, χαϊδιάρι καὶ φραντζόλες διὰ τὰ σάνδειτες. Εἰς ἔκαστον δέμα, τὸ ὄποιον παρελάμβανεν ἐκ τῶν γειτῶν τοῦ ὄψοκομιστοῦ Καὶ Ἀσημάκη ἔλεγε στερεοτύπως:

— Πώ! πώ! ἔσθισε διάσημης Μιλιτιάδης μου. Τί τὰ ἥθελε διάλογημένος τόσα ἔξοδα! . . .

— Καὶ ἡ θειά, μὲ τὰ σωστά σου; ἀπήντα διάσημης Αλκιβιάδης· θέλεις νάφησης νηστικὸν τὸν ἀστρο, ποὺ θάλη στὸ σπίτι σου νὰ διακεδάσῃ;

Ἀλλ' διεγαλήτερος καυγᾶς μεταξὺ θείας καὶ ἀνεψιοῦ ἔγινε τὸ ἀπόγευμα, μετά τὸ γενικὸν σιγύρισμα τοῦ σπιτιοῦ, σταν διελεύτησις διέταξε τὴν ὑπηρέτριαν νὰ σηκώσῃ μερικὰ ἐπιπλα, — σεντούκια, παλῆρα τραπέζια καὶ τὰ παρόμιαια, τὰ ὄποια, ἐλλείψει χώρου εἰχον μεταφέρει ἐκ τῶν εὐπρεπισθέντων δωματίων εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου, ἐκεῖ παρὰ τὸ παράθυρον.

— Τ' εἰν' αὐτὰ ἔδω; Ηδέρα τα, Οὐρανία, πάρ' τα γρήγορα!

— Καὶ ποῦ νά τα πάρη; εἰπεν ἡ Καὶ Ἀσημάκη.

— Εὔρω κ' ἔγω ποῦ γά τα πάρη! ἔδω μονάχα δὲν μποροῦν νὰ μείνουν.

— Καὶ τί σου κάνουν ἔδω; Ποιδές θά τα ἰδή ἔδω;

— Μπά! καλὲ τί λέσι! στὸ διάδρομο; ὅλος ὁ κόσμος στὸ διάδρομο θὰ είνε... Καὶ τί νομίζεις, ἡ σάλες τοῦ σπιτιοῦ πρέπει μονάχα νάνε καθαρές καὶ συγγεισμένες; 'Αμ' ἀν ἔταν ἔτσι! 'Ο κάσμος ἀπὸ τάλλα μέρη θὰ καταλάθῃ σὲ τὸ λογητὸν τάξι τῶν τοπίων του.

— Ἄς μὲ ποῦν κακονοικουρά, δὲ θέλω ἄλλες φαστριες νὰ ζησι... Οὐρανία! νάφησης τὰ πράγματα ἔκειται σπως είνε.

— Οὐρανία, νὰ πάρης ἀπὸ δῶ τὰ πράγματα ἀμέσως!

Η Οὐρανία ὑπήκουσεν εἰς τὴν εὔκολωτέραν διαταγήν. Ἀλλ' ὁ Ἀλκιβιάδης ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται, νὰ λέγῃ, γὰρ φωνάζῃ, σχηματίζεται, χωρὶς νάνταποκρίνεται ἐναμιλλως καὶ ἡ θειά του, ἔως οὗ, μετὰ μακράν λογομαχίαν, εὑρέθη ὁ μέσος ὄρος καὶ ἀπεφασίσθη νάνταρθη εἰς τὸ μέρος ἐκείνο τοῦ διαδρόμου, ἐν παραπέτασμα καὶ νὰ σκεπασθῇ σύτως ἡ ἀσχημία. Καὶ ἂμ' ἔποις ἄμ' ἔργον. 'Ο Ἀλκιβιάδης ἔλαθεν ἐν κλινοσκέπασμα ἐρυθρὸν καὶ τὸ ἐκάρρωσεν ἐκεῖ μὲ δύο καρφία ἀπὸ τὸν ἔνα τούχον εἰς τὸν ἄλλον.

— Τόρα μάλιστα! εἰπεν ὁ Ἀλκιβιάδης, θαυμάζων τὸ ἔργον του.

— Μιὰν ἀηδία είνε! ὅλο τὸ μέρος ἀπάνω αἰδειο, εἰπεν ἡ θειά.

— Καὶ ποῦ νά σου βροῦμε μπερντὲ νὰ φθάνῃ ως τὸ ταβάνι! εἰπε καὶ ἡ ὑπηρέτρια.

★

Η σκηνὴ τῆς κατασκευῆς τῶν σάνδειτς ἥτο μία τῶν κωμικωτέρων. Ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν ποὺ ἔστρωγαν, ἐστρωμένην μὲ τὸ τραπεζομάνθυλον, ἔσφεραν τές τραπεζόλες καὶ τὰ λοιπὰ χρειώδη καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Ἀσημάκην ἐπέλεγμοθησαν ὅλοι τῆς κατασκευῆς. 'Εν τῷ μεταξὺ ἔτρωγον τὰ ὑπόλοιπα καὶ τὰ ψυχία τοῦ ἄρτου, τοῦ τυροῦ, τοῦ χαϊδιαρίου, τοῦ βουτύρου καὶ αὐτὸς ἥτο δι' ἀπόψε όλον τὸ δεῖπνόν των.

— Βρέ, βρέ, βρέ, τί κάνεις αὐτοῦ! ἐφόνακεν ὁ Κος Ἀσημάκης πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην, ἀμα τὸν ἔβλεπε νὰ παρεγγειλῆη πολὺ κανένα ψωμάκι. Τί, θά τους ταΐσω γῳ στὸ σπίτι μου; Απὸ λίγο, τοὺς μασκαράδεις;

— Εγετε δίκηρο, πολὺ σαλάμι ἔσταλα, ἔλεγεν ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ ἀφήρει ἐν τεμάχιον, τὸ ὄποιον ἔχαπτε, χωρὶς νά τον βλέπῃ ὁ θειός του.

Καὶ ἐτελείωσε καὶ ἡ προπαρασκευὴ αὕτη καὶ καθοίτις ἀπεσύρθη διὰ νὰ ἐνδυθῇ. Πρῶτος συνεπλήρωσε τὸν καλώπιτσμόν του ὁ Ἀλκιβιάδης, ὁ ὄποιος βγῆκε εἰς τὴν σάλαν καὶ ἤρχισε νὰ ἔγκυη ἐν τεμάχιον κηρίου εἰς τὸ πάτωμα, διὰ νὰ τὸ κάμη ὀλισθηρόν, χορεύων συγγρόνως, ηγακψε δὲ μετὰ τοῦτο τοὺς ἐπὶ τῶν τοίχων κηροστάτας;

— Σδύστα, σδύστα, γρήγορα! ἐφόνακεν ἐκμανῆς ὁ Κος Ἀσημάκης ὅταν ἔξηλθε, διευθετῶν τὴν ρεδίγυρόταν του, καὶ εἶδε τὴν πρόσωρον ἐκείνην φωτογυσίαν. 'Απὸ τόρα θά μου κασῦν πρὸιν τελειώσῃ ὁ κορός.

— Εκ τούτου ηγοιτε συζήτησις, ἀν εἶνε ὥρα νάνταψουν τὰ κηρία τὴ σχηματίζεται, — σεντούκια, παλῆρα τραπέζια καὶ τὰ σεντούκια, — ἔως οὗ οἱ πρῶτοι προεκκλημένοι ἔκτυπησαν τὴν θύραν.

— Ο Κος Ἀσημάκης ἐμόρφωσε καὶ ἔτρεξε νάνταψε,

Ἔτο δέ οίκογένεια ἡ κατοικοῦσσα εἰς τὸ πρῶτον πάτερα. Κατέπιν ἦλθεν ἡ κατοικοῦσσα εἰς τὸ τρίτον, κατόπιν ἄλλη καὶ ἄλλη. . . Προεξέτρεψεν ἡ κυρία Ἀσημάχη, μὲν μαύρην μεταξωτὴν ἐσθῆτα καὶ πολλήν πουδραν ἐπὶ τοῦ ρυτιδωμένου προσώπου καὶ ἡργισε νὰ περιπτύσσεται τὰς κυρίας, νά τας φίλη καὶ νὰ κάμνη ἔνα σωρὸ κομπλιμέντα. Καὶ προσήρχοντο ὅλοι· Απὸ τῆς δεκάτης ἀκόμη εἰς τὸν μικρὸν γχρόν τῷ ν αἰθο σῶν τοῦ κ. Ἀσημάχη, ἀνεκινεῖτο τόσος κόσμος, ὥστε ἡ συγκοινωνία ἡργισε νὰ γίνεται καπως δύσκολος. Καὶ ἔβλεπες ἐκεῖ μητέρας μαυροφόρους καθημένας εἰς τὰς γωνίας καὶ φλυαρούσας, δλίγας νεάνιδας, κομψάς καὶ μαλλον ἡ ἡττον ὥραίας, περὶ τὰς ὄποιας συνωθοῦντο οἱ νέοι, καὶ πολλὰ γεροντοκόριτσα μὲ γελοίας τουαλέτας καὶ ἀπισμούς, τὰ ὄποια ἔξι ἀδροφροσύνης, καὶ ἀνεύ οὐδεμιᾶς ἥδονῆς ἐπεριποιούντο οἱ κύριοι. Τὸ αἰλειδοκύμβαλον ἡλάλαζεν ἔνα στρέβηλον καὶ τὰ ζευγή ἡργισαν νὰ πειστρέψωνται. 'Ο Κος Ἀσημάχης συνωμίλει μὲ τοὺς φίλους του πέριξ μιᾶς τραπέζης εἰς τὸ καπνιστήριον — ὡς ἔβαπτίσθη τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀλκιβιάδου. Καὶ ἔβλεπες ὅλον τὸν κόσμον ἐκεῖ μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, συνωθούμενον, ἴδρωνοντα, γαριεντιζόμενον, ἀπατῶντα ἑαυτὸν ὅτι διασκεδάζει διὰ τοῦ πιθηκισμοῦ ἐθίμων, τὰ ὄποια σύτε τῆς ἐνδομύγχου διατάσσεως του ἥσαν, σύτε τῆς τάξεως του, σύτε τῆς τάξεως του οίκοδεσπότου, σύτε καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν αἰθουσῶν, αἱ ὄποιαι τὸν ἐφίλος ἔγενουν.

— Καλὲ τὶ θὰ κάμης ἐκεῖ; ἡρώτησαν οἱ δύο ἄλλοι
ἀπ' ἔξω.

— Τόρχ θά ιδητε. "Ενα μανδηλι μονάχα δόστε μου.
Τοι εδωσαν και ἐπειρίμεναν μὲ ἀνυπομονησίαν, διότι
εἶχαν πολλήν πεποίθησιν εἰς τὴν ἐφευρετικότητα τοῦ
Γιαννάκη.

Μετ' ὅληγον ἀπὸ τοῦ ἐπάνω χεῖλους τοῦ παραπετάσματος ἐπρόβαλλαν δύο κουκλαι λευκαί, ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλέτος, καὶ ἡκούσθη ἔσωθεν στρυγμώδης ἀλλ' ἰσχυρὰ ἡ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη χρυσάζοντος·

— Περικλέεεετοooooo !....

‘Ωραία’ ιδέα. Τὰ παιδία ἐσπασαν στὰ γέλοια. ‘Αλλὰ μετ’ αὐτῶν καὶ ή ὑπηρέτρια καὶ ή μικρὰ βοηθός της, καὶ ἔνας ὑπηρέτης, διότι πέριξ τοῦ αὐτοσχεδίου θεάτρου συνηθίζοισθη ἀμέσως ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ μαγειρέου.

Καὶ ἡ παράστασις οὕτως ἐξηκολούθησεν. Ἐλλὰ τόσα ἦταν τὰ γέλουια τῶν θεατῶν μὲ τὰς εὐφυολογίας τοῦ Γιαννάκη καὶ ἐξ ἄλλου τόσον διαπεραστική ἡ φωνὴ του, ὥστε ἤκουσαν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τάς αἰθούσας καὶ προσέδραμον εἰς τὸ θέατρα. Τὸ πρᾶγμα τοῖς ἐφάνη ἀστείον καὶ ἔτρεξαν καὶ προσεκάλεσαν καὶ ἄλλους. Οὕτως ὀλίγον κατ’ ὀλίγον ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι συνηθοίσθησαν ἐν γέλωι ταῖς συναθίσμῳ εἰς τὸν διάδρομον. Ὁ Γιαννάκης, τὸν ὅποιον μακρὰν τοῦ νὰ δει- λιάσῃ, πολὺ ἐκολάχευσεν ἡ συρροή αὔτη ἡ ἔκτακτος καὶ ἀνέλπιστος, ἐφίλοτιμήθη καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ ἐν τοῦ προ- χείρου ἔνα μακρὸν διάλεγον μὲ τὰ πρόστυχα ἔκεινα εὐφυολογήματα μὲ τὰ ὅποια ὅμως γελᾶ ὁ κόσμος τῶν παιδιών τούτων. Ὁ Παντελεήμονας

συναναστροφών. Ο Περικλέτος τοῦ Γιαννάκη ὑπῆρχεν ἡ μεγαλητέρα attraction τοῦ χοροῦ τοῦ Κου 'Αστρούμαχη καὶ ὁ περιφρονημένος ἐκείνος διάδρομος, εἰς τὸν ἀποίον ἡ οἰκοδέσποινα, ως εἰς μέρος ἀπόκυρφον καὶ ἀπροσπέλαστον, συνεσθρευσεν ὅλα τὰ περιττά, παρέσχεν εἰς τοὺς ἀνιῶντας προσκεκλημένους της τὰς φαιδροτέρας στιγμάς, χάρις εἰς τὸ παραπέτασμα, τὸ ὄποιον ἀνήρτησε πρὸ τῶν περιττῶν ἐκείνων ἡ σύνεσις τοῦ Ἀλκιβιάδου. Τὸ γεγονὸς εἶνε ἔξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς: διότι ἀνεύ αὐτοῦ, ψευδὴς θάντο—ὅπως δὰ εἰς ὅλας τὰς χορευτικὰς ἐσπερίδας, τὰς ὄποιας δίδει ἡ μεσαία ἀθηναϊκὴ τάξις — ἡ φιλοφρόνησις τὴν ὄποιαν ἀπήγθυναν πρὸς τοὺς οἰκοδέσποτας οἱ προσκεκλημένοι, ὅταν ἔφευγαν περὶ τὴν τετάρτην μετὰ τὸ μεσογύκτιον:

— Σάς εὐχαριστοῦμε πολύ. Ἐπεράσπιμε λαμπρός.
— Τίποτα, τίποτα, ἀπήντα μειδιώσα γυσταλέον ἡ
Καὶ Ἀσκητός.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Αἱ εἰς τὰ γράμματα ἀσχολούμεναι γυναικεῖς ἐν Γαλλίᾳ ἀνέρχονται εἰς 2130, ἔξι ὡν αἱ 1211 γράφουσ· μυθιστορήματα, 217 παιδαγωγικὰ βιβλία, καὶ 280 ποιήματα.

— 'Εν Παρισίοις ḥρχισεν ἡ ἔκδοσις περιεργοτάτης ἐφημερίδος, τῆς Ἐφημερίδος τῶν Ἐπαιτῶν, ἡτις σκοπὸν ἔχει νῦν κρατῆν ἐνημέρους τοὺς ἀναγνώστας πάντων τῶν σχετικῶν πρὸς τὸ ἔντιμον ἐπάγγελμά των. Τὸ κυριώτατον μέρος τῶν γρονικῶν ἀφιεροῦται εἰς τοὺς τελούμενούς καθ' ἑκάστην πλούσιόν τον γάμους, κηδείας, βαπτίσματα καὶ ἄλλα υγήριστα σίκογενειακά γεγονότα, δόθεν δύναται νὰ προέλθῃ κέρδος εἰς τὴν ἐπαιτείαν. Τὸ πρακτικὸν δὲ μέρος εἴνει διδασκαλία περὶ τρόπων ἐπιτυχοῦς ἐπαιτείας, ὑποκρίσεως διαφόρων παθημάτων κλπ.

— Δύο γάνηματα τοῦ Δουσμῆνοῦ εἰσί: Ἡ ἀνθρώπινη καρδία εἴνει ἀπὸ ὑφασμάτων, τὸ δέ ποιον καὶ ζεσχύζεται καὶ ἐμβαλώνεται εὐκολῶς τάπατα. — Τὸ λυπηρὸν δὲν εἶνε ὅτι γίνεται κανεὶς γένοντας, ἀλλ᾽ ὅτι δεγνεῖς εἶνε πλέον γένος.